

TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ
DOSAR NR. 9657/3/2020/a1
CAMERĂ PRELIMINARĂ

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnata **PINTEA SORINA**, în calitate de inculpată în dosarul mai sus menționat, personal și asistată de apărător ales, av. MOCANU VIOREL, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. d) Constituția României și art. 29 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, formulez prezenta:

EXCEPȚIE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a prevederilor

- **art. 346 alin. (6) Cod de procedură penală** *„Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică corespunzător”;*
- **art. 50 alin. (3) Cod de procedură penală** *„În cazul declinării pentru necompetență teritorială, probele administrate, actele îndeplinite și măsurile dispuse se mențin”;*

în raport de dispozițiile

- **art. 1 alin. (5) Constituția României** referitoare la statul român *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”;*
- **art. 11 alin. (1) și alin. (2) Constituția României** cu privire la dreptul internațional și dreptul intern *„(1) Statul român se obligă să îndeplinească*

întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte. (2) Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”;

- **art. 21 alin. (3) Constituția României** privind dreptul la un proces echitabil „*Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil*”;

- **art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale** cu privire la dreptul la un proces echitabil prin care vă solicităm suspendarea prezentei cauze și sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției.

În cauză sunt întrunite cumulativ toate cerințele imperative pentru sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate întrucât:

- excepția este invocată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unei instanțe judecătorești, în speță în cadrul Dosarului nr.9657/3/2020/a1 aflat în procedura de cameră preliminară;
- excepția are ca obiect neconstituționalitatea unei dispoziții dintr-o lege în vigoare;
- normele vizate de excepție au legătură cu soluționarea cauzei, și anume cu excepția necompetenței teritoriale;
- prevederile legale contestate în prezentul cadru procesual nu au fost declarate ca fiind neconstituțională printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

În esență, excepția vizează modalitatea neconstituțională în care legiuitorul a înțeles să reglementeze soluționarea excepției de necompetență teritorială a instanței de judecată, aceasta fiind în contradicție

cu dreptul la un proces echitabil și necesitatea edictării unor norme juridice clare, coerente și funcționale.

Astfel, din topografia articolului 346 Cod de procedură penală, care reglementează soluțiile posibile ce pot fi dispuse la finalul procedurii de cameră preliminară, reiese faptul că judecătorul poate pronunța, în mod simultan, o soluție care să tranșeze nu doar chestiunea teritorialității, dar și aspectele ce vizează nelegalitatea probelor, a actelor de urmărire penală și caracterul inform al rechizitoriului.

Această concluzie potențială este întărită de faptul că disp.art.346 alin. (6) Cod de procedură penală fac trimitere la prevederile art. 50 Cod de procedură penală care, în alin. (3), menționează expres că probele administrate, actele îndeplinite și măsurile dispuse se mențin.

Această concluzie ce se desprinde din actuala reglementare este însă în contradicție cu principiile ce guvernează procesul echitabil și procedura camerei preliminare și, dat fiind specificul diferit al hotărârii pronunțate cu privire la teritorialitate, este de natură fie de a crea confuzii cu privire la regulile procedurale aplicabile, fie de a lipsi de conținut o normă imperativă edictată în materie de competență.

Astfel, hotărârea prin care judecătorul se pronunță asupra excepției de necompetență teritorială este, în conformitate cu prevederile art. 50 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, definitivă, nu este supusă căilor de atac și se pronunță „de îndată” ce excepția este invocată.

De altfel, subliniem că doar în materie de competență, legiuitorul a introdus conceptul obligatoriu al pronunțării „de îndată” a unei soluții, tocmai pentru a se da eficiență principiului celerității și necesității ca dosarul cauzei să ajungă la instanța competentă.

În ceea ce privește hotărârile pronunțate în procedura camerei preliminare și care vizează legalitatea probelor și a actelor de urmărire penală, respectiv regularitatea actului de sesizare, acestea sunt supuse unui

dublu grad de jurisdicție, în sensul că pot fi atacate cu contestație, în baza disp. art. 347 Cod de procedură penală.

Or, este evident ca o hotărâre judecătorească nu poate fi simultan definitivă și nedefinitivă, ca efect al dispozițiilor conținute, ea reprezentând un tot unitar, supus aceluiași norme de drept în materie de căi de atac.

Totodată, deși chestiunea competenței este una urgentă, ce nu suportă amânare sau temporizare, maniera de redactare a textului actual permite golirea de conținut a normelor privind necesitatea stabilirii competenței teritoriale, câtă vreme se permite pronunțarea soluției de declinare abia la finalul camerei preliminare iar măsurile dispuse și probele administrate se mențin.

Este de observat și faptul că reglementarea actuală, urmare a necorelărilor legislative, permite și alte soluții potențiale, deși echitatea procedurilor impune ca una și aceeași problemă de drept să fie soluționată pe baza unor norme clare și expres definite.

Astfel, deși obiectul procedurii de cameră preliminară definit de prevederile art. 342 Cod de procedură penală constă în „verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității instanței, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală,” disp. art. 345 alin. (3) Cod de procedură penală, care reglementează procedura aplicabilă, menționează că doar în cazul în care judecătorul constată neregularități ale actului de sesizare sau în cazul în care va sancționa cu nulitatea potrivit 280 – 282 Cod de procedură penală actele de urmărire efectuate și probele administrate va trimite în termen de 5 zile încheierea către procuror în vederea exprimării punctului de vedere cu privire la remediere. Per a contrario, o astfel de încheiere interlocutorie nu ar trebui să existe atunci când este analizată problematica competenței teritoriale.

Pe aceeași linie, raportându-ne la competența judecătorului de cameră preliminară, astfel cum este ea definită de art. 54 Cod de procedură penală, se poate observa ca atribuțiile concrete de verificare/soluționare ce se circumscriu acesteia, conform lit. a) – d), pot fi exercitate doar dacă este întrunită cerința situației premisă din ipoteza silogismului juridic:

„Judecătorul de cameră preliminară este **judecătorul care, în cadrul instanței, potrivit competenței acesteia:**

- a) verifică legalitatea trimiterii în judecată dispuse de procuror;
- b) verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală;
- c) soluționează plângerile împotriva soluțiilor de neurmărire sau de trimitere în judecată;
- d) soluționează alte situații expres prevăzute de lege”.

Opinia apărării este în sensul că modalitatea de redactare a textului pune în evidență faptul că preexistența unei instanțe competente (teritorial, material și personal) este de natură a se circumscrie dispozițiilor art. 52 Cod de procedură penală, în sensul că reprezintă o chestiune prealabilă, aspect întărit de disp. art. 345 alin. (3) Cod de procedură penală, care exclude teritorialitatea din sfera elementelor asupra cărora procurorul își poate exprima opțiunea de remediere. Astfel, o încheiere interlocutorie distinctă ar trebui pronunțată pe acest aspect, prealabil analizării oricăror alte elemente ce țin de fondul camerei preliminare.

Totuși, această argumentație este doar una dintre ipotezele posibile; în concret, ca efect al caracterului neclar al normelor aplicabile în prezent și în considerarea faptului că disp. art. 346 Cod de procedură penală nu disting cu privire la soluția ce poate fi dispusă, coroborat cu faptul că art. 47 alin. (3) Cod de procedură penală permite invocarea excepției de necompetență teritorială inclusiv până la începerea cercetării judecătorești, rezultă că sunt permise multiple variante de soluționare a cauzei.

În consecință, legea este neclară, fiind necesară intervenția instanței de contencios constituțional.

Nu în ultimul rând, prin raportare la art. 50 alin. (3) Cod de procedură penală, se poate observa că legiuitorul a legitimat în mod nepermis încălcarea principiului continuității, fiind impusă calea administrării integrale a probatoriului cauzei de către o instanță necompetentă teritorial, pentru ca ulterior, urmare a declinării, soluția să fie pronunțată de un alt judecător (care nu a administrat nemijlocit probe).

Obligativitatea menținerii probelor este de natură a pune judecătorul în imposibilitate de a le readministra, aspect deopotrivă neconstituțional, mai ales prin raportare la prevederile Deciziei Curții Constituționale nr. 802/2017 în conformitate cu care probațiunea în procedura camerei preliminare nu mai este cantonată doar la înscrisuri, ci pot fi administrate orice mijloace de probă pentru verificarea unor aspecte de nelegalitate a probelor sau actelor de urmărire penală (martori, expertize etc.).

Pentru toate aceste motive, Onorată Instanță, vă rugăm să dispuneți sesizarea Curții Constituționale și să suspendați prezenta cauză până la soluționarea excepției invocate.

SORINA PINTEA
prin av. Viorel Mocanu

DOMNULUI PREȘEDINTE AL TRIBUNALULUI BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ